

Nr 532.

Av herrar **Cassel** och **Eskilsson**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om särskild avgift vid vissa investeringar (investeringsavgift), m. m.

Å s. 80 i Kungl. Maj:ts proposition nr 220 med förslag till förordning om särskild avgift vid vissa investeringar (investeringsavgift) uttalar föredragande departementschefen bl. a. följande: »Med hänsyn till att jordbruket kräver en omedelbar kapitalinvestering i anläggningstillgångar, som i relation till den årliga omsättningen torde vara avsevärt större än vad fallet är inom handeln och industrien, synes påkallat meddela sådana bestämmelser, att varje nyetablerande jordbrukare beredes möjlighet att förvärva de för jordbruksdriften erforderliga inventarierna utan att erlagga investeringsavgift».

I den föreslagna författningen 2 § har denna tanke utformats så att man velat befria från erläggande av investeringsavgift »när fråga är om förvärv av tillgång i samband med övertagande av jordbruk med äganderätt eller på arrende under förutsättning att tillgången i fråga nyttjats i det övertagna jordbruket».

De i lagtexten åsyftade fallen täcka emellertid icke alla de situationer där jordbrukare nödgas nyetablera. Ej sällan inträffar det att en jordbrukare som haft sin gård utarrenderad återtar denna under eget bruk. Arrendatorn har kanske avlidit eller velat upphöra med arrendet för att skaffa sig egen gård. Jordägaren är då nödsakad skaffa ny uppsättning, men denna nyetablering sker ej i samband med övertagande av jordbruk med äganderätt, eftersom jordägaren redan tidigare ägde gården. Nyetableringen sker ej heller i samband med övertagande av jordbruket på arrende. Med hänsyn härtill synes undantagsbestämmelsen i 2 § av förordningen icke vara tillämplig på det av oss åsyftade fallet. Den föreslagna lagtexten synes oss sålunda icke täcka departementschefens motivering.

Med hänsyn till vad sålunda anförts hemställa vi,

att 2 § förordningen om särskild avgift vid vissa investeringar så omarbetas, att de ovan angivna synpunkterna vinna beaktande, samt

att vederbörande utskott måtte utarbeta härför erforderlig lagtext.

Stockholm den 12 november 1951.

Leif Cassel.

Carl Eskilsson.